

Så mange gange...

Efter en stor konference, som man har deltaget i, er det ikke altid let at ridse hovedlinierne op. Det kan tage sin tid at få hovedsynspunkterne på plads. Og kommer de så endelig på plads, kan de afbleges som årene går. Gad vide, hvad de danske deltagere i Lausanne-bevægelsens første møde i Lausanne i 1974 vil fremhæve, som denne konferences vigtigste hovedsynspunkter? Måske er det gået i glemmebogen for nogle, hvilket nu ikke er det samme som at sige, at konferencen i 1974 ikke har haft sin virkning. Og måske er det slet ikke hovedsynspunkter, man i dag – 15 år efter – husker fra den konference, men derimod nogle detaljer, som dukker op hen ad vejen.

Og gad vide, hvad de mange danske deltagere i det netop afholdte møde i Manila vil huske – om 15 år.

NÅR JEG tænker på Lausanne-bevægelsens konsultation i Pattaya – den blev afholdt i 1980 – er der visse hovedsynspunkter som nu, ni år efter – står svagt aftegnet i min erindring. Men der er detaljer, som jeg vender tilbage til. Som f.eks. den kristne jøde, der under et af arbejdssamlingerne fortalte nogenlunde dette:

– Som ung arbejdede jeg i en fotoforretning. Jeg fik god kontakt med flere af kunderne. Jeg huskede især én, som jeg snakkede meget med. Han viste mig sine billeder, når de var blevet fremkaldt. Og vi kom så godt ud af det med hinanden, at han undertiden inviterede mig ud om aftenen. På et tidspunkt flyttede han fra byen. Senere blev jeg kristen, og efter en tid rejste også jeg fra byen. På det nye sted, hvor jeg kom til at bo, opsøgte jeg naturligvis kirken den første søndag. Da jeg kom ind i kirken, opdagede jeg til min store overraskelse, at min ven fra fotoforretningen sad der.

– Jeg skulle vel være glad over at møde min ven her. Men der var noget, som fra første øjeblik stak mig i hjertet. Så mange gange... Så mange gange havde vi

snakket sammen, men ikke en eneste gang havde han antydnet, at Jesus betød noget for ham, og at Jesus også kunne få betydning for mig. Havde ikke andre fortalt mig om Jesus, så havde jeg stadig væk været fortabt.

DEN KRISTNE jøde, som fortalte dette, er i dag leder af en stor amerikansk evangelisationsbevægelse. Den organisation, han står i spidsen for, er kendt for at bruge *mange* forskellige metoder – og også meget utraditionelle metoder – for at møde andre jøder med evangeliet. Så han må have tiltro til, at der ikke kun er én måde, at vinde mennesker for Kristus på.

Han spiller altså ikke de mange – upersonlige – metoder ud mod den ene – personlige – metode. Men netop for dem af os, der på forskellige planer er engageret i mange upersonlige evangelisationsmetoder, sætter den kristne jøde tingene på plads.

Evangelisation på det upersonlige plan kan få nogle blive en undskyldning for ikke at være engageret i evangelisation på det personlige plan.

Vel skal der være nogle, der på skrivebordet former metoder, som andre kan nyde godt af. Vel skal ledere med god samvittighed kunne mure sig inde i fordybelse af Guds ord, og med det de skriver være med til at inspirere andre. Men for nogle ledere kan skrivebordsarbejdet blive en undskyldning for ikke at bringe *deres* personlige vidnesbyrd i dagligdagen.

Sådan som engagement i ydre mission for nogle missionsvenner kan blive en undskyldning for ikke at tage sig af det sortglødede menneske, man jævnligt møder.

Lad os bare fortsætte med at udvikle metoder. Men nu som før vindes flest mennesker for Kristus gennem det personlige vidnesbyrd. Hvor glipper det for os? Er det metoder, vi mangler mest? Eller det personlige vidnesbyrd i dagligdagen?